

ΚΑΙ Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΛΑ ΚΡΑΤΕΙ

Tassos Symeonides
(Academic Advisor)

Copyright: Research Institute for European and American Studies (www.rieas.gr)
Publication date: 14 January 2017

Note: The article reflects the opinion of the author and not necessarily the views of the Research Institute for European and American Studies (RIEAS).

*Μοιάζει η «κρίση» αυτή τη φορά να μην είναι περιπτωτική και περιστασιακή, πολλά, πάμπολλα
σημάδια μαρτυρούν μάλλον μίαν ακατάσχετη δυναμική ιστορικού τέλους του Ελληνισμού.
Χρήστος Γιανναράς*

*Την ειμαρμένην ουδ'αν είς εκφύγοι
Πλάτων*

Η μεταπολιτευτική μας πολιτειακή & πολιτική παρωδία, την οποία επιμένουμε να αποκαλούμε «δημοκρατία» σε πείσμα συσσωρευμένων και συνεχώς αυξανόμενων αποδείξεων περί του αντιθέτου,¹ αντιμετωπίζει ασφυκτικές «προκλήσεις»: όπως προσφάτως το [έθεσε](#) και σοφός δάσκαλος: «Στην ελλαδική κοινωνία τίποτε δεν καινουργείται με το πέρασμα του χρόνου. Η απροκατάληπτη, στοιχειωδώς ρεαλιστική σκέψη αποκλείει και την ελπίδα.»

Στο πολιτικό-κοινωνικό μας σύστημα, που εναγκαλίζεται και ορίζεται μόνο από «δίκια» του δημοσίου και *ποτέ* τις υποχρεώσεις αυτού προς τον λαουτζικό, το θέμα της τρομοκρατίας φαντάζει ως απλώς μια ακόμη αδιέξοδος «πρόκληση». Η διαβόητη «περιρρέουσα ατμόσφαιρα» συνδέεται πλέον με μια κοινωνία όπου έχει θεσμοθετηθεί προ πολλού η σιωπή ως το μοναδικό «εργαλείο» αντιμετώπισης των ογκούμενων προβλημάτων. Επικίνδυνες αν όχι εκρηκτικές καθημερινές εξελίξεις, τόσο στα κατ' ευφημισμόν πλέον

¹ Η δημοκρατία δεν ορίζεται μόνον από τυπικές ελεύθερες εκλογές, 300 της βουλής συν μισθωτό προσωπικό, και ωκεανό νόμων ελάχιστοι εκ των οποίων εφαρμόζονται. Η αναπνέουσα και δημιουργός *δημοκρατία* συντίθεται από στοιχεία τα οποία είτε δεν ήσαν ποτέ μέρη της πολιτικής μας «κουλτούρας» είτε αν προς στιγμήν εμφανίσθηκαν δεν πέτυχαν ποτέ να στεριώσουν διότι η Ελλάς ίσως μπορεί, αλλά καταφανώς *δεν θέλει*. Τελικώς, για να παραφράσω εδώ τους λόγους του Κλεμανσό, ως έκφραση απελπισίας, «η δημοκρατία είναι τόσο απαιτητική που δεν μπορεί να αφηθεί στους έλληνες πολιτικούς και τα ποιμένα τους».

«εθνικά θέματα» όσο και στην πραγματικότητα της «καθημερινότητας» και της φθαρμένης και χρεοκοπημένης πολιτικής, εμφανίζονται και περνούν «στο ντούκου» ως λέγει και ο σοφός μας λαός.

Στο ελληνικό αυτό *Grand-Guignol* η τρομοκρατία παίζει κεντρικό ρόλο. Δεν υπόκειται φυσικά σε κοινωνικές προτεραιότητες, ούτε επηρεάζεται από την κουραστική και μονότονη επανάληψη δημόσιων διαγγελμάτων «αποφασιστικότητας» εκ μέρους των πολιτικών μας (αυτοαποκαλουμένων) ηγετών² τα οποία δεν επιβεβαιώνουν τίποτε άλλο παρά την ύπαρξη του αδιεξόδου και την απόλυτη αδυναμία της πολιτείας να εφαρμόσει τους νόμους, να προφυλάξει την κοινωνία από τις βιαιότητες των πνευματικά ημιπληγικών βαρβάρων και τους ένοπλους και βομβιστικούς εκβιασμούς τους, και να επιβάλει την στοιχειώδη τάξη όπως σε άλλες λειτουργούσες χώρες.

Από την πρώτη στυγερή δολοφονία των *papier-mâché* «επαναστατών» της 17N το 1974 μέχρι σήμερα λίγα έχουν αλλάξει. Με την βοήθεια όμως πολλών, που βεβαίως «σκίζουν τις ρόμπες» τους ισχυρίζομενοι ότι απορρίπτουν το «απελευθερωτικό» έγκλημα και την ανθρωποκτονία «απ' όπου κι αν προέρχονται» και που ωρύονται καθημερινά επιμένοντας στην απαίτηση της «διαχείρισης φαινομένων πολιτικής βίας» με απόλυτη τήρηση της «νομιμότητας» (η οποία μεταφράζεται σε *πλήρη αδράνεια*) αντί για την απλούστερη και αποτελεσματική εφαρμογή *κατά γράμμα* του νόμου με καταδιωκτικές και κατασταλτικές τακτικές, καταλήγουμε στην παρούσα κατάσταση της επικίνδυνης πολιτικό-υπνικής άπνοιας και **άρνησης των πραγματικών διαστάσεων του προβλήματος.**

Η σύλληψη π.χ. προ ημερών κακοποιού «μαχήτριας πόλης» δικαίως θεωρήθηκε επιτυχία, πλην όμως το τι επακολούθησε έδειξε γλαφυρότατα το άσφαιρο της γενικότερης «αντιτρομοκρατικής» πολιτικής των ελληνικών κυβερνήσεων, αλλά και την εξάρτηση της παρούσης κυβερνήσεως από (επιεικώς) ιδεολογικούς παλιμπαιδισμούς και ανόητες δικαιολογίες στην υποτίθεται προσπάθεια να παταχθεί το τρομοκρατικό έγκλημα.

Παρερχόμενοι προς στιγμήν τους ανάπηρους λεονταρισμούς του τύπου «Η αριστερά είναι η κύρια δύναμη απέναντι στην τρομοκρατία», κρίνουμε αυτή την στιγμή με βάση *την δεδομένη πια <α>κουλτούρα ανοχής</α>* των «αρχών» *μπροστά στους κατά καιρούς συλλαμβανόμενους «μαχητές» και στα διάφορα «δίκια» τους που μεταβάλλονται εύκολα σε μέσα γελιοποίησης των «θεσμών» και των εκπροσώπων τους.*

Εντός ωρών από την σύλληψη της «μαχήτριας» π.χ. τόσο αυτή όσο και ο καταδικασμένος και έγκλειστος «σύντροφος» της πέρασαν στην αντεπίθεση με ανακοινώσεις, αναρτήσεις, απεργίες «πεινας και δίψας», και δικαστικές διαμαρτυρίες και προσβολές εν όψει της θεωρούμενης «απαγωγής» ενός ανηλίκου τέκνου τους από τις αρχές. Οι τελευταίες έμειναν απλώς παγωμένες και «πολιτικά ορθές».

Το θέμα έλαβε ευρύτατες διαστάσεις στα «μέσα», ενεπλάκησαν δικηγόροι γνωστοί για την υποστήριξη παρομοίων «μαχητών», και φτάσαμε και στις αναπόφευκτες θριαμβολογίες των αιώνιων «ανένταχτων αγωνιστών λευτεριάς» που ανενόχλητοι απειλούν, προκαλούν, και εξωθούν σε πράξεις βίας με την βοήθεια ιστοτόπων που περιέργως παραμένουν αλώβητοι από ενοχλητικές παρεμβάσεις τους νόμου αν και οι λεπτομέρειες της λειτουργίας τους είναι γνωστές ακόμη και στον θυρωρό της πολυκατοικίας τους.

²Όπως η [πρόσφατος δήλωσις](#) του κυρίου αρχηγού της αξιωματικής αντιπολιτεύσεως.

Και ναι μεν οι εσωτερικής κοπής τρομοκράτες καλά κρατούν αλλά πλέον το καθ' ημάς «κράτος» έχει να αντιμετωπίσει και μια απείρως μεγαλύτερη και ταχύτατα αναπτυσσόμενη απειλή δηλαδή αυτής της ισλαμικής τρομοκρατίας.

Οι οιωνοί είναι από κακοί μέχρι χείριστοι. Η μεταβολή της χώρας σε στέρνα υγειονομικής συλλογής των μουσουλμανικών ανεπιθύμητων ροών από την «φίλη» Τουρκία μας έχει προκαλέσει ένα σοβαρότατο τραύμα που χειροτερεύει καθημερινά και απειλεί το σύνολο της ελληνικής (υπνώτουςας) κοινωνίας.

Η όχι και τόσο ξαφνική απόφαση της άλλης «φίλης» μας Γερμανίας να αρχίσει την [«επαναπροώθηση»](#), κοινώς άδειασμα, των πολλών surplus μουσουλμάνων, που την κατέκλυσαν το καλοκαίρι του 2015, στην ευτυχούσα, αναπτυσσόμενη, και πλούσια Ελλάδα, αρχής γενομένης από Μάρτιο, έρχεται να προσθέσει μια επιπλέον ωρολογιακή βόμβα στα θεμέλια της κοιτίδος της δημοκρατίας. Βεβαίως, η γερμανική χειρονομία είναι «σύννομος» αφού εκπηγάζει από την γνωμοδότηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, δηλαδή ενός οργάνου με **καμιά απολύτως δημοκρατική νομιμοποίηση και συνταγματική ταυτότητα** που κινείται, αποφασίζει, και εκτελεί κατ' εντολή, την οποία «ο κόσμος έχει τούμπανο και μεις [και η Μέρκελ] κρυφό καμάρι».

Φυσικά η πολιτική ορθότης απαγορεύει δια ροπάλου την οποιαδήποτε σύνδεση μουσουλμανικών ροών και δημιουργίας μονίμων πυρήνων εντός συνόρων που οδηγούν στην εκδήλωση τρομοκρατικών φαινομένων. *Η τραγική αλήθεια είναι όμως τελείως διαφορετική.*

- Η συνεχώς αυξανόμενη ευρωπαϊκή πείρα αποτελεί αδιάσειστη απόδειξη του ρόλου μουσουλμανικών ολοτήτων στην καλλιέργεια και δημιουργία «ριζοσπαστικοποίησης» που οδηγεί απ' ευθείας σε πράξεις τρομοκρατικής βίας οι οποίες είναι αποτέλεσμα ισλαμικού φανατισμού.
- Η μόνη επωδός της πολιτικής ορθότητας για «ήπια διαχείριση του νεανικού παραβατικού αυθορμητισμού», και την αποφυγή «δαιμονοποίησης θρησκειών και κοινοτήτων» αποδεικνύεται μάνα εξ ουρανού για τους «παραβατικούς», όνιμους αλλά και ήδη ψημένους, οι οποίοι σαφώς γνωρίζουν τις **τεράστιες αδυναμίες** που ο «ανθρωπισμός» αυτός και οι πολιτικές θεωρητικές μονομανίες των φιλελευθέρων καλλιεργούν στις δυτικές κοινωνίες.
- Ειδικά στην περίπτωση της Ελλάδος, οι όποιοι τζιχαντιστές δεν έχουν παρά να ενημερωθούν για την μακρά παράδοση φιλικότητας των ελληνικών κυβερνήσεων προς μουσουλμάνους «μαχητές ανεξαρτησίας» και την υποχωρητικότητα της Ελλάδος σε εξωτερικές πιέσεις για την πρακτικώς αυτοδιάθεση των μουσουλμάνων εντός των ορισμών της «πολυπολιτισμικής κοινωνίας». Η μελέτη αυτή χωρίς αμφιβολία θα τους πείσει ότι τουλάχιστον στη φάση της προετοιμασίας τους θα συναντήσουν ελάχιστα εμπόδια.
- Άλλος θετικότατος οιωνός για τους επιδόξους «ριζοσπαστικοποιημένους» είναι και η συσσωρευμένη πείρα της αδιανόητης ανεκτικότητας της ελληνικής «πολιτείας» προς την παράνομη μετανάστευση γενικότερα και ειδικά προς την παράνομη μετανάστευση από πρωτόγονες ασιατικές και αφρικανικές μουσουλμανικές κοινωνίες (πάντοτε εμφορούμενη από το πνεύμα του «ανθρωπισμού»).
- Τέλος οι «ριζοσπαστικοποιημένοι παραβατικοί», στην απίθανη περίπτωση συλλήψεως τους, θα έχουν ευρύτατες ανέσεις που θα περιλαμβάνουν άδειες από τις φυλακές και άφθονες έτσι ευκαιρίες δραπέτευσης με την άδεια των αρχών.

Μέχρι στιγμής, η Ελλάς έχει αποφύγει τις μαζικές καταστροφές και ανθρώπινες απώλειες της ισλαμικής τρομοκρατίας που έχουν πλήξει άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Το παρελθόν όμως ούτε κατά διάνοια δεν αποτελεί [εγγύηση του παρόντος](#). Η κατακλυσμική κατάρρευση της Μέσης Ανατολής, η ταχεία αποσύνθεση της «κοσμικής» Τουρκίας με την εισβολή του τζιχαντισμού και την διολίσθηση του πολιτικού συστήματος προς τον θρησκευτικό ολοκληρωτισμό και τον παρανοϊκό νέο-οθωμανισμό αλά Ερντογάν, και η *ανυπαρξία ευρωπαϊκής «ολοκληρωμένης» στρατηγικής για σκληρή «διαχείριση» του τζιχαντισμού αφήνουν ελάχιστα περιθώρια αισιοδοξίας για την ελληνική κατάσταση.*

Κάτι που δεν αντιλαμβάνονται (ή δεν θέλουν να αντιληφθούν) οι πολιτικοί μας «ηγέτες» σήμερα είναι το ό,τι, στην παρούσα κατάσταση, οι ευρωπαϊκές «αξίες» -- οι οποίες γενικώς παραμένουν δημιουργικά συγκεχυμένες-- τείνουν προς την ιδιότητα της τροχοπέδης στην κατάσταση εκτάκτου ανάγκης που έχει δημιουργηθεί και [χειροτερεύει](#) συνεχώς. Τα επείγοντα μέτρα που απαιτούνται όμως είναι μάλλον απίθανο να υιοθετηθούν από την παρούσα κυβέρνηση που εξακολουθεί να διαπιστώνει αισιόδοξα «βελτιώσεις στο κλίμα» της παράνομης μετανάστευσης και να δηλώνει ότι προχωρεί και στην επιβολή [πειθαρχίας](#) στο «χάος».

Άπειρες φορές στο παρελθόν έχουμε υποστηρίξει ότι αν η Ελλάδα θέλει να διατηρεί ελπίδες στην παρούσα κατάσταση αυξανόμενης αστάθειας και συνεχώς μεταλλασσόμενων απειλών πρέπει να υιοθετήσει μεθόδους και «διαχειριστικές διαδικασίες» που θα αποτελούν την **πλήρη απόρριψη της ανεκτικότητας και του ψευδό-δημοκρατισμού** που μας κληρονόμησε η μεταπολίτευση. Χωρίς την αποφασιστική αυτή στροφή το λίκνο της δημοκρατίας πολύ σύντομα θα βυθισθεί στις επιπτώσεις της χρόνιας αδράνειας, της πολιτικής διαφθοράς και αγυρτείας, και της πυρετώδους καλλιέργειας ψευδαισθήσεων που αποτελούν τους «πυλώνες» της σημερινής κατάστασης. Και τότε «το πεπρωμένον φυγείν αδύνατον».